

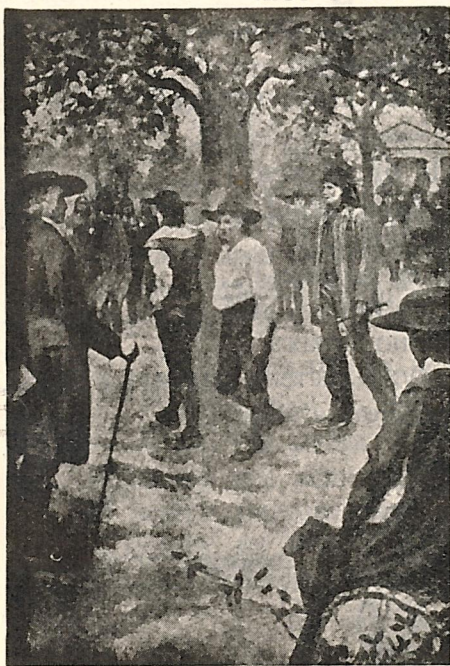

Червенокожи.

VI. Бѣлитѣ искать земя.

Когато вечерята Гължбово Перо разправила у дома си, какъ бѣлиятъ търговецъ ѝ далъ за одяелото малко храна, бащата Вор-ра-пи сериозно я изслушалъ безъ да продума нѣщо. Само изрѣдко изпускалъ тютюневъ димъ изъ дълбоката си лула.

— Бѣлитѣ всѣкога тѣй постѣпватъ съ насъ, най-послѣ проговорилъ той. Бѣлиятъ не обича индицеа и всѣкога ни обижда.

Вор-ра-пи казалъ това спокойно. Той не се ядосвалъ на бѣлитѣ, защото мислѣлъ, че бѣлитѣ друго яче асла и не могатъ да постѣпватъ. Той продължилъ:

— Старитѣ разкаватъ, че по-рано не било тѣй. Ние сме живѣли на други мѣста; имали сме много земя; много звѣрове се вѣдѣли изъ нашитѣ гори; много риба имало въ нашитѣ езера. Дошли бѣлитѣ и станало лошо. По-рано цѣлата земя би-

ла наша, а сега имаме малко земя; и можемъ да живѣемъ само тамъ, дѣто ни позволяватъ бѣлитѣ. А било е врѣме, когато бѣлитѣ сж ни молили, да се заселятъ нѣкъдѣ на нѣкоя подарена имъ отъ насъ земя.

— А отдавна ли е било това, татко? — запиталъ Заешка Стѣпка, и очитѣ му заблѣстѣли при този въпросъ.

— Отдавна. Нашитѣ старци слушали отъ тѣхнитѣ дѣди и прадѣди.